

MENU [ULTRA projekty](#) [Danda & tým](#) [Publikační činnost](#) [E-shop](#)

Tour de Kärnten - šest etap na plný plyn!

„To si děláš srandu, ne?“ zeptal se mě jeden z účastníků šestidenního silničního etapáku v Korutanech, když jsem mu vyprávěl o tom, že před týdnem jsem jel ultramaraton na 400 kiláků na biku. Odpověděl jsem mu, že ne, ale vlastně i opačná odpověď by byla správně. Tak trochu chci, aby můj vyměřený čas na Zemi byl jedna velká zábava. Menu cyklistických radovánek chci mít proto co nejpestřejší. Sice jsem spojován především s ultracyklistikou, ale ve finále běžných kratších závodů jedu v sezóně výrazně více. V širokém rádiusu mezi časovkami na čtvrt hodky a vícedenními závody jsem tu a tam narazil i na formát etapového závodu. Do této doby jsem absolvoval několik etapáků na horském kole, ale silniční mi na pomyslném talíři dobrot stále chyběl. Ono jich totiž není moc, protože uspořádat

silniční etapák přístupný i amatérským závodníkům je organizačně pořádná výzva, do které je třeba zapojit mnoho jednotlivců, obcí, policii a další instituce. Už třináct let se s ní úspěšně vypořádávají v rakouských Korutanech. Šestidenní závod **Tour de Kärnten** je zároveň nejbližším volně přístupným silničním etapákem, a tak se pro české cyklisty nabízí jako velmi atraktivní vstupenka do světa vícedenních závodů, které běžně sledujeme spíše jako diváci.

Do Rakouska jsem vyrazil spolu s tátou a kamarádem Jardou, kteří se zhostili role sportovních ředitelů, mechaniků, kuchařů atd. Odjížděl jsem s velkým respektem, protože ani ne před týdnem jsem dokončil MTB závod bez podpory 400 Ultra. Únava byla znát. Neflákal jsem se – těch 400 kiláků a 9000 výškových metrů jsem nakonec zvládl v rekordním čase (20 h : 44 min). Bylo jasné, že během týdne moje tělo zakusí dva naprosto odlišné cyklistické světy – dlouhou vyrovnanou záťaž v terénu a maximální tempo na silnici. Logiku to nemá, ale na druhou stranu tahle bláznivá kombinace je přesně to, po čem srdce „ultrapaka“ touží.

Do Korutan jsem se moc těšil. Tahle spolková země totiž nabízí veškeré myslitelné vyžití na hladkých i hrubých pláštích, rodinnou cyklistiku nevyjímaje. Zůstanu-li na silnici, pak tu jsou rovinaté úseky podél jezer, klasikářské okruhy s kratšími prudkými stoupáními a také řada alpských stopek končících pod vrcholy Alpských velikánů, včetně toho nejvyššího v Rakousku – Grossglockneru. Právě s touto různorodostí dokážou pořadatelé Tour de Kärnten skvěle pracovat. V šestidenním itineráři se tak objevily dvě horské etapy, dvě rychlejší klasikářské, jedna časovka do vrchu a také časovka ve zvlněném terénu. Pro takový mix se přímo nabízí oblast jezera **Faaker See**, na jehož břehu leží srdce celého závodu a je tudíž možné bydlet na jednom místě, což je nesporná výhoda oproti etapákům vyžadujícím neustálý pohyb všech věcí z bodu A do bodu B.

Předpověď počasí nemůže být pro cyklistický závod lepší – celý týden kolem 20 stupňů, polojasno a žádný silný vítr. Také ubytování máme výjimečné. Bydlíme v apartmánu maminky **Petera Wrolicha** – bývalého profíka (1999–2008 Gerolsteiner, 2009–2010 Milram), kterého mimo jiné zdobí pět účastí na Tour de France. Teď už jen zajít na večerní brífing, poslechnout si pravidla, která bohužel nikde na stránkách závodu nejsou k dispozici, připevnit čip, číslo na kolo a na dres, dobře se najíst, trochu polejt jazyk skvělým staropackým pivkem, vyspat se a hurá na první štaci!

1. etapa - Lokal-Runde (116 km / 2350 m)

Díky doložení mé závodní historie jsem dostal od pořadatele vstup do prvního balíku, kde se řadí okolo stovky jezdců. Za námi se táhnou další tři bloky čítající dohromady další minimálně tři stovky účastníků. Když jsem se zařadil, do koridoru, tak borec v dresu Bradleyho Wigginse vedle mě prohlásí: „Hele, taky Čech!“ V celém pelotonu jsme byli jen dva a volná ruka osudu nás svedla k sobě. Neskutečné! Jmenuje se Michael Mullen a pochází z USA. V Čechách studoval a rovnou v nich i zůstal. Jeli jsme několik stejných závodů, ale až v Korutanech jsem tohoto sympáťáka poznal osobně. I to je kouzlo takových akcí! Etapa má neutrální start za autem a motorkami, které nesmíme předjet. Dodržují pravidla, takže přes vesnice jedeme jen padesátkou. Pak rozhodčí po asi šesti kilometrech odmává zeleným praporkem ostrý start. Z už tak velké rychlosti se zrychluje. Věděl jsem, že Tour

de Kärnten nebude žádná kecačka. Nicméně takový kalup jsem fakt nečekal. Mé udivení z kvality závodního pole trvalo až do cíle poslední etapy. Muziku tvrdil zejména německý tým Team Strassacker, který vládl pelotonu od prvního do posledního metru závodu. Hojné zastoupení měli v popředí i Belgičané a samozřejmě domácí Rakušáci. Po úvodní části přišla na řadu první redukce v prudkých stoupáních pohoří Ossiacher Tauern. Závodilo se i z kopce. Co sjezd, to přes 90 hm/h. Čekal jsem jiný svět než ten týden starý ultravytrvalostní v terénu, ale tohle byl jiný vesmír! Na zhruba sedmdesátém kilometru přišla rozhodující stojka s převýšením 800 metrů na Hochrindl (1605 m). Tady mi začaly nohama lomcovat křeče, na které normálně netrpím. Tělo se po záprahu na 400 Ultra dostalo patrně na svůj limit. Byl jsem ale spokojený, že jsem uvisel skupinu, s níž dojedu do cíle, do kterého se jede až na pár brdků z kopce nebo po rovině. Jenomže spadlý a zasukovaný řetěz po nešetrném přeřazení byly proti. Skupina mi odjela o 50 metrů. Byl to kousek, ale po další chybě (špatném odbočení ve vesnici) bylo po nadějích. Nicméně mě dojelo početnější grupeto, s nímž jsme na rovině sjeli i tu mnou marně naháněnou skupinku. Dar z nebes! Na konci jsme přilítli do historického centra Feldkirchenu, kde jsme se byli s tátou a Jardou podívat den před tím. Byl to jejich nápad a byl jsem za něj vděčný, protože znát tady dojezd a vědět, kde si jak najet, bylo nějakých deset míst k dobru. V cíli jsem byl pěkně vyndaný, výsledkově se jednalo kompletně o čtyřky: 44. celkově a 4. v kategorii. Za nás spokojenost, kterou jsme probrali u jak jinak než u pivka, což je po porci gelů a banánů jediná věc, na níž si po etapě fakt pochutnám.

2. etapa – Faaker See, časovka jednotlivců (16,4 km / 200 m)

Ráno mě bolely nohy, což se dalo po té úvodní rychtě v kopcích čekat. Naštěstí byla na pořadu dne nejlehčí etapa – 16 km dlouhá časovka jednotlivců na kompletně uzavřených silnicích v okolí jezera Faakersee. Startovní pole se rozrostlo o další střelce, protože se na stejné trati se současně jelo i mistrovství Rakouska v jízdě proti chronometru. Kolo s nástavci a diskem jsem vzal s sebou ne kvůli lámání rychlostních rekordů, ale především kvůli úspoře sil. Mým cílem bylo zajet nějaký standard, úplně nepropadnout a tak trochu si i odpočinout pro další mnohem náročnější štace závodu. Předsevzetí jsem splnil do puntíku. Časovku jsem zajel průměrem 40 km/h, aniž bych se dostal do nejvyšší zóny tepové frekvence. Nic jsem nezískal, ale ani neztratil. Naopak Michal, specialista na časovky, který v Praze se svým speciálem zavítal i do zkušebního aero tunelu, zajel ten den svůj nejlepší výsledek, když skončil ve věkové kategorii 55+ na 2. místě v etapě. Největší radost jsme zažili ten den u Wrolichů doma. Šedmáctiletý Manolo Wrolich úspěšně kráčí ve stopách svého otce, což stvrdil domácím titulem z časovky. Jeho babička pak po

všech apartmánech roznesla fotku Manola s vytištěným textem, že se ten den stal mistrem Rakouska a jsou na něj hrdí. Dnes mám ten papír doma schovaný a čekám na to, že až bude lítat ve World Tour, nechám si ho od něj osobně podepsat.

3. etapa - Dobratsch, časovka do vrchu (16,3 km / 1200 m)

Třetí etapa byla také o šestnácti kilometrech. Ty však měly trochu jiné grády! Vedly totiž do výšky 1730 metrů na parkoviště pod vrcholem Dobratsch (2166 m) tyčícím se přímo nad Villachem. Také tato etapa posloužila k domácímu mistráku – tentokrát v disciplíně „časovka do vrchu“. Start probíhal hromadně po vlnách dle aktuálního pořadí, takže jsem startoval s těma největšíma raketama na bitevním poli. Báł jsem se, abych se s nimi neutavil a poslouchal své pocity. Až na poslední dva kilometry, kde jsem zdechnul, se to dařilo. Určitě jsem si tu zajel svůj rekord, protože 1200 výškových metrů jsem v čase pod 1 hodinu určitě nikdy nevyjel. Bolelo to a na úžasné výhledy z vysokohorské silnice jsem jen vzpomínal. Na vrchol jsme si totiž vyjeli na kolech s Jardou a tátou den před první etapou. Ted'

jsem rád, že vidím na Garmin, který mi to utrpení ukazoval v číslech. Ohlédnou-li se zpětně za celým etapákem, tak těchto 57 minut bylo vůbec nejtěžších v celém závodě.

4. etapa - Gailtal-Runde (81,1 km / 1420 m)

Čtvrtá etapa začala hned ostrým startem. Prakticky do poloviny závodu letíme velkou rychlostí zvlněným terénem, nechybí ani technické průjezdy vesničkami. V první skupině se snažím držet zhruba v rozmezí kolem 25. – 30. místa, tedy tam, kam mě to týmy a moje jezdecké schopnosti dovolí. Na asi 40. kilometru přejíždíme řeku Gail, která dala celému okruhu název. Ze zběsilé jízdy přecházíme do vrchařského tempa. Stoupání má 10 kilometrů a na posledních 3 se překonává 330 výškových metrů. Jak se dalo čekat, v postupně se utahujícím výjezdu se začal lámat chleba, nebo spíš kliky. V mlžném oparu mi postupně mizí letka největších paličů a mně bylo jasné, že pokud uvisím druhou skupinu, bude to pro následný

sjezd a další zvlněnou pasáž výhra. To se nakonec povedlo. Točili jsme se poctivě na špici. Ale samozřejmě z týmů se rotace účastnil vždy jen jeden jezdec, takže za námi jelo pár šťastlivců, kteří tam „někoho měli“ a šetřili síly na obtížný závěr. Tím bylo stoupání do lázeňské vesničky Bad Bleiberg s převýšením přes 400 metrů. Bohužel tady jsem udělal chybu, že jsem se skupiny neudržel a těsně pod vrcholem stoupání z ní vypadl. Poslední 4 kiláky byly po rovině a mírně klesali. Jel jsem nakonec s klukem, který za svého kolegu strídal dole v údolí, a nezbylo mu už taky moc sil. Jen na tomto kousku nám balík ujel o minutu, přitom stačilo z posledních sil zaspurtovat před horizontem a „zůstat tam“. Dopustil jsem se největší taktické chyby v závodě. Čtvrtá etapa byla hodně ostrá klasikářská bitva, v níž se jelo pořád s plynem na podlaze. Svědčí o tom i můj rychlostní průměr 37 km/h, vítěz etapy Moritz Palm z německého týmu Strassacker ji měl ještě o kus vyšší, protože byl v cíli o více než 7 minut dřív. V pořadí ve věkové kategorii mi to po 4. etapě stačilo na 3. místo v celkovém hodnocení. Minutové rozdíly vůči jezdcům za mnou však slibovaly poctivé řemeslo až do posledního kilometru závěrečné etapy.

5. etapa - Koralm-Runde (110 km / 1900 m)

Jak celý šestidenní závod dopadne, měla napovědět náročná předposlední etapa.

Že se jedná o zásadní fázi závodu, si uvědomoval každý, a tak bylo v balíku cítit napětí. Nikdo nikomu nedaroval ani metr. Po odmávání ostrého startu započala divoká jízda zvlněnou krajinou. Na 40. kilometru přišlo první větší stoupání (cca 500 výškových metrů) do horské vesničky Margarethen im Rosental. Vzniklou ztrátu na balík se žlutákem chtěla většina především mladších jezdců sjet z kopce. Takže tam, kde jsem letěl devadesátkou a přibrzdřoval si alespoň vzpřímením hlavy, mladý rakety prolítly těsně kolem mého řídítko kilem v pozici „supertuck“ (mimoходом UCI zakázanou). Dole na rovině, kam přijeli sami, na nás starší gestikulovali, jako kde jsme, že takhle ten balík nedojedeme. Tak jsem jim důrazně vysvětlil, že mám doma manželku a dvě dcery a že se rozhodně nehodlám zabít kvůli nějakému po... závodu. Navíc mi bylo jasné už nahoře na kopci, že ty nejrychlejší nesjedeme. Kluci rychle pochopili, že s fotrama nic nezmůžou, a do toho, jak kdo jede, přestali remcat. Naopak se rozjela dobrá spolupráce a společně jsme přiletěli jakožto druhá grupa pod nejnáročnější výjezd celého závodu. Kopec s převýšením 600 metrů se neúprosně utahuje. Na konci prověří nohy sklonem přesahujícím 20%. Tahle rubačka mi celkem sedla, a tak se mi podařilo na mé pronásledovatele v celkovém pořadí najet cenné minuty. Do horské vesničky Magdalensberg přijel každý vyždímaný jako citrón. Na sladké cílové kaiserschmarrn nebyla po přísunu gelů během závodu chuť. K našemu rychlému odjezdu zpět k Faaker See přispělo i vědomí o obsahu lednice v apartmánu u Wrolichových.

6. etapa - Burgruine Finkenstein (64 km / 1080 m)

Parametry závěrečné etapy a poměrně velké rozdíly v pořadí po předchozí etapě ve mně živily nadějí, že si většina balíku uvědomí, že se toho už moc nerozhodne, a tempo se trochu zklidní. První pochybnosti o bláhovosti těchto úvah přinesly už před startem slova německého závodníka, který na mě na 4. příčce ztrácel okolo 7 minut: „*Last fight today!*“ Zbraně opravdu nesložil. On ani nikdo další. Jely se zase bomby a já si jen v duchu přál, ať se to někde nesmotá nebo ať se neobjeví nějaké technické problémy. Přesně na 20. kilometru byl vrchol stoupání, který početný balík nadělil. Uvisel jsem čelní skupinu s jezdcem ve žlutém. Bylo mi jasné, že s tímto expresem dovalím až pod finální stoupání ke zřícenině hradu Finkenstein. Výjezd vedl i kolem Wrolichových, takže táta zafandil ze zápraží a Jarda na kole vyjel do prostoru cíle. Poslední kopec, poslední šance urvat cenné sekundy. Jelo se fakt zostra, a i když jsme si vyjeli na pivko na Finkenstein odpoledne po druhé etapě (časovce), připadalo mi stoupání prudší a delší. Kousek před hradem koneč-

ně ručička otáčkoměru spadla z červeného pole na nulu. Oddechl jsem si. Dovezl jsem solidní výsledek až do finiše a úspěšně ukončil divoký cyklistický dvojboj, který se odehrál v pouhých 13 dnech. Celkovým vítězem se s časem 11 hodin a 11 minut stal Moritz Palm z týmu Strassacker. Tahle německá úderka nepustila na stupně vítězů nikoho dalšího, když brala další dvě zbývající místa na bedně. Pro informaci - mně časomíra běžela celkově o 52 minut déle, což stačilo celkově až na 51. místo a 3. v kategorii (40+). O mezinárodní konkurenci svědčí i složení TOP 5 v naší věkovce: Belgičan, Rakušan, Čech, Němec a Ital. Pro úplnost se sluší dodat, že s náskokem nejrychlejší ženou se stala s časem 12:19:30 Němka Eva Schienová (Radsport Team Gaimersheim) na celkovém 85. místě.

Závod Tour de Kärnten mě překvapil kvalitou startovního pole. Jeden z pravidelných německých účastníků v cíli říkal, že takhle rychle se nikdy v minulosti neješlo. Ruku v ruce s rychlostí jde i vyježděnost závodníků. Ani jednou jsem nebyl svědkem, že by si někdo škrtnul řídítky, hodil vlnu, nesmyslně zabrzdil nebo si

přeložil o kolo před sebou. Korutany dostaly své pověsti skvělého regionu pro silniční cyklistiku. Takže tu naši řežbu přiostrily poctivými stoupáky, rychlými sjezdy a celou ji zasadily do úžasné krajiny hor, skalních stěn, zelených pastvin a blankytně modrých jezer. Snad jediné, co celé akci chybí, jsou jasně daná pravidla – nejlépe umístěná na webu nebo zasláná účastníkům do mailu. Na brífingu den před startem jsme byli, ale přesto některé podstatné detaily nezazněly, a tak byl náš doprovodný vůz pokutován hned v první etapě 50 eury. Zbytečně. Ač spoluorganizátoři mi říkali, že jsme měli být spíše jen napomenuti, hlavní šéf závodu byl neoblomný. Otázka je, co dobrého tento podivný systém přináší. Myslím, že kromě bonusového přivýdělku nic. Taková byla reportáž nováčka na silničním etapáku startovaná z prvního bloku. Samozřejmě, že pomalejší bloky nabízí více kočání, méně závodního stresu a kladou i menší nároky na zkušenosti. Tour de Kärnten lze tudíž doporučit i jako vstupní závod do etapové cyklistiky. Každý, kdo závod dokončí, si odveze nezapomenutelné zážitky a finišerský dres. A o to tady jde především.

Česká stopa

Na závěrečné párty jsme pak seděli u stolu s Michaelem Mullenem a sdíleli jsme nepřeborné množství dojmů ze závodů. Vybojoval 10. místo v kategorii (55+) a celkově dojel na 141. místě. Moje cesty se však nezkřížily pouze s tímto Čechoameričanem, který spolu se mnou závodil pod českou vlaječkou. Když jsem po 4. etapě využil ruce místních šikovných masérů, ležel vedle mě borec jménem Javier. Anglicky masérovi řekl, že je sice Španěl, ale že žije v Praze. Tak jsem ho hned zkusil a do díry pro obličej jsem zahlásil: „Ahoj, jak se máš?“ V tu ránu se strhla dlouhá konverzace v češtině. Kladu si otázku, zda to, že jsem se postavil na start vedle Michaela a šel ve stejný den ve stejný čas na masáž s Javierem z Prahy, je náhoda. Odpověď nevím, ale čím jsem si jistý, že to jsou okamžiky, které mi nikdy nezmizí z paměti. Velmi si vážím i toho, že jsem mohl dojmy ze závodu sdílet s mým tátou a kamarádem Jardou. To vše je ve finále mnohem cennější než nějaké medaile za umístění. Díky, Korutany!

Očima Michaela Mullena

Michael se o závodě dozvěděl ze Stravy, když závod jezdili jeho zahraniční konkurenti ve věkové skupině. Závod absolvoval v těžkém životním období, přesto v něm obstál skvěle:

Měl jsem v plánu tento závod jet na pořádný výsledek, opravdu se pokusit o špičkový výkon. Po smrti mého otce před měsícem se mé plány změnily a doufal jsem, že závod využiji k tomu, abych na chvíli unikl svým myšlenkám, vybudoval si kondici a prozkoumal, co se mnou může šestidenní závodní formát udělat. Nedařilo se mi uniknout myšlenkám, spíše naopak, ale náramně jsem si to užil a skvěle jsem se bavil. Setkal jsem se s některými svými Strava kontakty z Německa i Rakouska a také s několika novými masters závodníky, se kterými sdílím společnou vášeň. To byla pravděpodobně ta nejlepší část závodu, být v komunitě stejně smýšlejících starých mužů a žen. A mimochodem, ženy na tomto závodě byly opravdu opravdu fit a silné. Závodění bylo skvělé, tratě náročné, ale ne příliš náročné, a atmosféra byla vynikající – kromě páté etapy, kdy jsem narazil na několik závodníků, kteří mi chtěli říct, jak mám závodit. Etapa č. 2 přinesla dle očekávání můj vrcholný výsledek. Rád jsem si potvrdil, že časovky jezdím lépe a lépe. Jel bych

tento závod znovu? Rozhodně!

Foto: **Event-gucker.at**, Jaroslav Šulc a Bernhard Felder

Web závodu: **Tourdekaernten.at**

Více o cyklistice v Korutanech: **Korutany.com/cyklo/**

Další fotografie:

Foto: [Event-gucker.at](#), Jaroslav Šulc a Bernhard Felder

Web závodu: [Tourdekaernten.at](#)

Více o cyklistice v Korutanech: [Korutany.com/cyklo/](#)

[«L'Étape Czech Repu...](#)

[Zpět na přehled](#)

[400 Ultra v nejlepším...](#)

